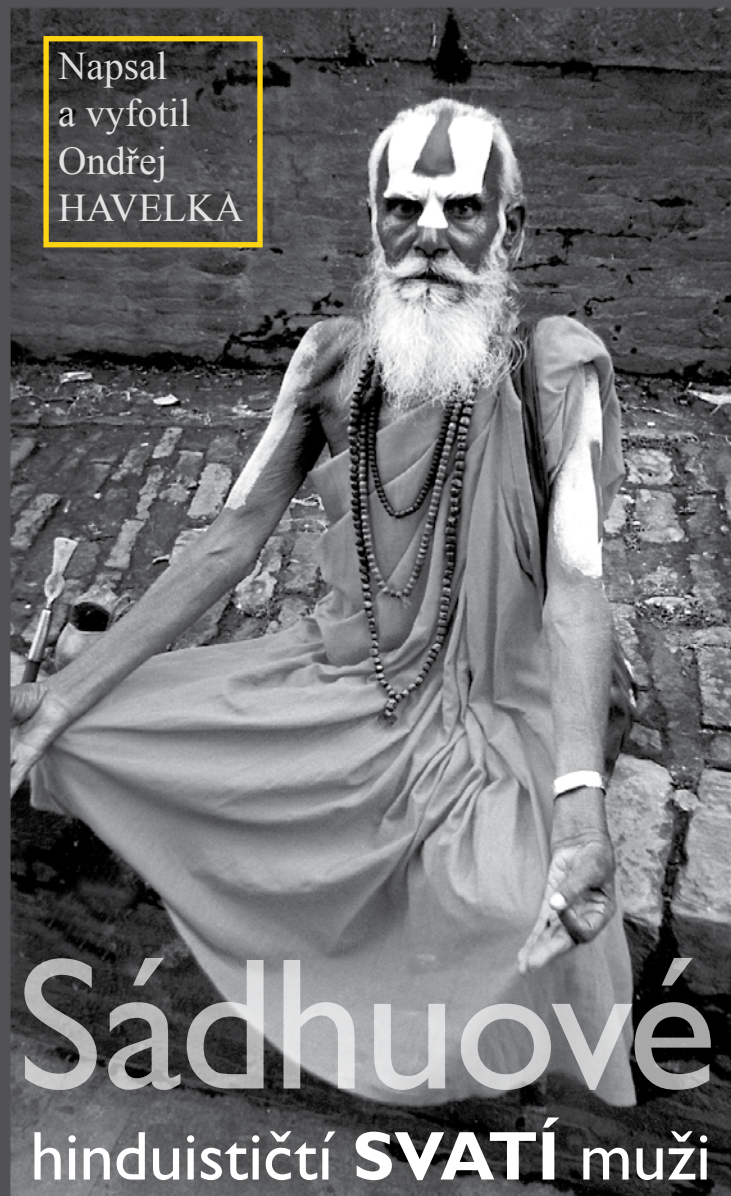

Napsal
a vyfotil
Ondřej
HAVELKA

Sádhuové

hinduističtí **SVATÍ** muži

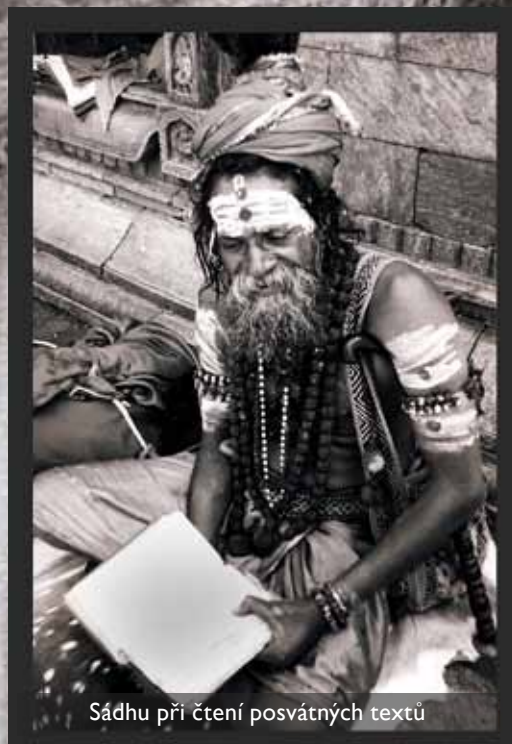
V dalších dílech našeho cestovatelského seriálu se zaměříme na setkání s různými světovými náboženstvími. Poznáme podivuhodné duchovní cesty a praktiky buddhistů, sikhistů, hinduistů, muslimů, animistů, ale také ostatních křesťanských církví. **Nepůjde však o teologické objasnění shod a rozdílů, nýbrž jen o zajímavé zážitky při setkání s nimi.**

V této epizodě navštívíme Indii. Zdejší svatí muži – sádhuové, se těší mezi hinduisty nebývalé úctě. Jsou považováni za bohy, kteří se již v tomto životě vymanili z pout reinkarnace (převtělování) a dosáhli osvobození neboli vyvanutí... Mezi sádhuji jsem prožil spoustu zajímavých zážitků a také oni mě inspirovali na mé duchovní cestě, která ve výsledku vykristalizovala v křesťanství...

Sádhuem se často stává dospělý hinduista, který vychoval děti a rozhodl se druhou polovinu života věnovat duchovní cestě. Musí symbolicky zemřít (dokonce se účastní vlastního pohřbu), zcela uzavřít dosavadní život a vyhledat guru (učitele), který jej zasvětil do jeho konkrétní duchovní cesty. Ta může být pro každého jiná. Učedník si na znamení odevzdanosti oholí hlavu a poté se již nikdy nestříhá, nečeše a neholí. S guru žije učedník tak dlouho, než je schopen samostatné duchovní cesty, obvykle kolem dvanácti let.

Sádhuové jsou jogíni a povětšinou velmi přísní asketé. Jedí jen minimálně, zdržují se jakýchkoli potěšení, odmítají veškeré povinnosti světského života a trýzní tělo tvrdými jogínskými cviky. Někteří stojí mnoho let na jedné noze, jiní drží jednu ruku nad hlavou dokud jim neodumře, další si nechávají prorůstat nehty skrze dlaň. Mnozí si také propichují různá místa na těle, zejména jazyk.

Většina sádhuů žije poustevnickým životem o samotě hluboko v horách Himálaje. Často ale přicházejí na posvátná místa, například k řece Ganze, aby se vykoupali v její léčivé vodě a nabrali i trochu vody s sebou. Tito jogíni často kouří velmi silnou marihuanu, čaras nebo hašiš. Někteří z nich mají omamné kouření jako svou duchovní cestu a v dýmu hledají boha Šivu. Jako duchovní experimentátor jsem s nimi vyzkoušel i tuto

Sádhu při čtení posvátných textů

Typický obrázek Indie - uspávač hadů

Některým sádhuům dorůstají vlasy do délky několika metrů

Sádhuové obvykle požívají silné drogy, což se projeví na jejich vzhledu

cestu, ale poznal jsem, že po euforickém stavu zdánlivého duchovního pokroku přijde vystřízlivění a zbude jen nebezpečná touha po opakování euforie, která člověka zotročuje (viz jedno z předchozích čísel Tarsicia, kde jsme si o tom psali). A já přece necestuji geograficky i duchovně, abych byl zotročován, ale naopak – abych byl dokonale svobodný...

Když jsem odpočíval u posvátné řeky Gangy mezi skupinkou sádhuů, každou chvíli někdo přišel a nabídl jim drobný peníz. Sádhu jen pokývl na znamení přijetí a dotyčný položil peníz před nás. Sádhuové se totiž nikdy nedotýkají peněz. Jakmile šel okolo pouliční prodáváč čaje, sádhu ho zavolal, objednal pro mě a všechny ostatní svaté muže čaj a nechal prodáváči všechny peníze, i když částka byla výrazně vyšší, což je v Indii, kde je obrovská chudoba a každá rupie se cení, skutečně téměř zázrak. Svatí muži jsou v hinduistické společnosti silně respektováni a obávaní. Nikdo nechce být sádhuem proklet, naopak každý si rád vykoupí u sádhu zlepšení své karmy.

Pro mě však platí, že mé dřívější špatné skutky, dědičný hřích atd. nebyly dobré, ale Kristus je dokonale vypral svou Krví. Také naše askeze není samoučelná, ale její ovoce by mělo vždy sloužit druhým, např. co ušetříme újmou v jídle, dáváme chudým jako almužnu. Takže oproti hinduistům, nám stačí vytrvat ve víře, spolupracovat s Boží milostí a konat dobré skutky a Boží náruč máme otevřenou.

VTIPÁLEK

JESTLI BŘEZEN KOŽICH STAHL, DUBEN BY RÁD PO NĚM SÁHL.

Známa pořekadla na březem nás většinou varují, že nás zima ještě zdaleka neopouští. Dnešní pořekadlo navíc škodolibě říká, že duben může být i přes jarní březem zase chmurně zimní. Tak milí vtípačci, máte šanci nás z té chmury vytáhnout a trochu rozzesmát a zahrát. Hurá do toho! My v redakci se na vaše vtipy už moc těšíme a pošleme je opět dál. Zasiť své vtipy můžete na e-mail: vtipalek@tarsicius.cz, nebo poštou na adresu redakce.

Tři vtípačky odměníme Šalamounkami (křesťanský křivokářský magazín).

Omalovánky s vystřihováním posíláme těmto vtípačkám: Pavlu Vrtalovi, Josefu Preclíkovi a Jiřímu Drozdovi.

Neberte mi to jídlo!

Někdy minulý týden jsme se s jednou mojí dobrou kamarádkou dohodli, že někam vyrazíme. Dlouho jsme se neviděli, a proto jsem se na setkání opravdu těšil. Protože jsme oba byli shodou okolností v Praze, tak jsme se šli nejprve projít od Hradčan přes Petřín, až jsme skončili v restauraci.

Vím, že návštěva restaurací není mojí silnou stránkou, a ani tentokrát jsem si ostatně nevedl moc úspěšně. Už když jsme vcházeli, pustil jsem kamarádku galantně jako první do dveří. Jenže! Restaurace je jedno z mála míst, kam vchází první muž. Je to zvykem z doby, kdy na divokém západě saloony byly jedním z nejméně bezpečných míst a kdo vešel první, většinou taky dostal jako první ránu.

Hned potom, co vejdem do restaurace, bychom se měli pořádně rozhlédnout. A to ne ani tak po lustru, kde by mohl viset onen Donald s koltem v ruce, jako spíš po tom, kde by mohly být toalety, kde nesedí ti nejprotivnější nebo nejhlučnější hosté restaurace a kde je nějaký hezký stůl. Vždycky je lepší někde v rohu nebo aspoň u stěny, abychom měli hezký výhled a nebáli se, že nám číšník vylijе polévku za krk.

Pokud s námi tedy je kamarádka, maminka nebo babička, můžeme jí pomoci vysvětlit. Něco o objednávání a samotném stolování vám povím zase příště, ale z jedné chyby, co jsem udělal onen minulý týden, se vyznám už dnes. Ještě jsem nedejhl a číšnice přišla, že mi jako talíř už vezme, ale protože jsem ještě nedejhl, zastavil jsem ji. Až po chvíli mi došlo, že jsem vidličku položil na talíř vedle nože, a to znamená, že už jsem vlastně sytý. I když já už, pravda, sytý celkem byl, přesto se mi nechtělo jídlo vracet – už z úcty k Božímu daru – a nakonec se mi ho přece jen podařilo zdolat.

Simon Kraus

Ilustrace: Jiří Vančura